

Pansy:

Fire Veninder.

Fra Engelist ved Olga.

I.

Indledning.

Eureka Mitchell knælfede Døren hærdt i og løb op ad Trapperne, idet hun tog til Trin ad Gangen. Det var ikke noget usædvanligt hos hende at knælfede med Dørene og have Højsvært. Da hun var naaet op ad Trappen, bantede hun paa Døren lige for, og uden at aftenes Svar inde fra aabnede hun den og gik ind.

"Rejser du med?" spurte hun, og hendes Ansigt røbede øjensynlig Glæde.

Den unge Pige, hun rettede sit Spørsgåmaal til, sad og maalte noget Hjælp for at se, om det var langt nok til den Hat, hun var i Færd med at synne, og sagde saa ganske roligt:

"God Morgen!"

"Ruth Erskine! Hvorfor punter du din Hat? Kledte den dig ikke? Sig mig, rejser du saa med? Hvorfor kan du dog ikke svare mig? Jeg har været helt ude af mig selv hele Morgenstunden."

Ruth Erskine smilte.

"Svillet Spørsgåmaal skal jeg behøve fortælle? Du er jo et levende Spørsgåmaalstejn, Euriie. Du ved da nof, at mine Hætte aldrig flader mig, og denne har været værre end alle de andre. Et det ikke noget suunt Hjælp? Men du, om jeg rejser med til Chautauqua? Jeg ved det virkelig ikke rigtig, trox du, at det er værdt at rejse dertil?"

Euriie stampede utaalmodigt med Foden.

"Hvor du er fedelig! Du har mooste set ikke tanke paa det endnu, medens jeg har været halvt fortvillet hele Morgenstunden og ikke talt om andet. Fader siger naturligvis, at det er en vild Ide, som det ikke er værd at spændere Pengen væa; men jeg vil nu alligevel af Sted. Tanke dog blot at bo to Uger ude i Slovenerne og leve halvt som uciviliserede Mennesker, det er rigtig noget for mig."

Ruth Erskine syede nogle Øjeblikke paa sin Hjælspunkt og sagde faa:

"Der er selvfølgeligt ikke noget i Vejen for, at jeg kan rejse, hvis jeg har Lyt; thi det føjer viist ikke saa meget som at rejse til Saratoga eller et andet Vandsted, og et Sted skal jeg. Men Hovedsagen er, hvorfor jeg rejser til Chautauqua."

"Der at være sammen med andre, for at opholde sig i Slovenerne, bo om Ratten i et Delt og i fjorten Dage ikke være blandt dannede Mennesker. Et det ikke en prægtig Tanke?"

"Skal vi gaa med til Mødrener?" spurte Ruth tankefuldt, som funde hun ikke rigtig beklæmme sig.

"Ja, naturligvis, af og til. Det trox jeg nu, at Fader har godtet Met, naar han siger, at der kommer tun meget faa for Mødernes Skuld. Han siger, at det er mere en selvfølgelig Sammenkomst med et religiøst Skif. Men jo mindre Religion desbetegn, mener jeg."

I det samme hørtes et let lille Slag paa Døren, og Euriie rejste sig for at affe op, idet hun sagde:

"Jeg kan høre, at det er Hjælp, hun børst altid som en litte Mus."

Ten unge Pige, som kom ind, hvarede ganske godt til sit Navn. Hun var lille og lys, havde blaa Øyne og gule Krokker ned over Tuldrene, hendes Stemme var blod, ikke meget høj, saa blod, at den ved mindste given Vælgreb funde blive gradeferdig eller pibende. Euriie hilste hende med Kjæl, Ruth mere roligt.

"Jeg tager af Sted," sagde Hjælp leende, idet hun satte sig i Sojaen, hvis mange blode Puder næsten skjulte hende. "Charlie synes, det er dumt, kith finder det endnu mere dumt, og Møder siger, at det er det dummetest, jeg nogensind har gjort; men jeg vil alligevel med, hvis J da tager af Sted."

Saaledes talte Hjælp altid. Hun talte ellers tav, billigede eller fordomte, fort sagt rettede sig efter, hvad hendes Omgivelser gjorde, sagde, tankte, mente og fandt for godt.

"Godt," sagde Euriie og klappede i Hænderne. "Det havde jeg ikke troet om dig, Hjælp, saa tager du ogsaa med, Ruth? Om Marion vil med eller ej, ved jeg ikke, og vi kan jo godt rejse, selv om hun ikke tager med. Jeg forestaar, at vi følges ad hen til hende og spørger hende, om hun tager med; det er Lærdag, kan vi træffer hende nof hjemme, og vi kan med det samme begynde vores Forberedelser. Det er på høje Tid, at vi bestemmer, om vi skal rejse eller blive hjemme."

Efter lang Over talestiftedes det Euriie at haa Ruth til at gennem sin Hat med den brune Hjælspunkt og Trelæveret begav sig paa Vej til Parkstreet for at besøge Marion Wilbur. Parkstreet var en lille, suveren Gade med farvelige portages Huse. I et af de farvelige, som umiskeligt har Præg af Venionen, i et Gaardværelse paa høje Sal, stod Marion Wilbur; hun havde en mørk Bonnuldkhøle paa, hvis Krimer var smuglet op over Albuene, thi haa stod foran Balkonallien og voldede sine Kraver og Manshætter. Hun var Vererinde i en højere Pigefole, og hendes eneste Tirsdag om Ugen var altid optagen med at vase, struge og gøre sit Tøj i Stand, saa at hun mangen en Gang slægede over Lærdagen, der føste sig ikke meget arbejde med sig. Hun hilste paa sine bestegende uden at tage Hænderne op af Sabebanden; paa sin Bis var hun lige saa rolig som Ruth Erskine.

Hun var det Hjælp, som kom med det vigtige Spørsgåmaal:

"Tager du med?"

Marion svarede saa hurtigt, som om hun allerede Uger i Forvejen hadde bestemt det:

"Ja naturligvis, jeg synes, jeg havde haat ja, da vi forleden drøftede samme Spørsgåmaal. Nu vofter jeg mine Kraver, for at de kan være rene, thi jeg skal rejse. Ruth, tager du Russert med?"

Ruth glæmte helt at bemærke sine brune Hænter, saa forberedel blev hun ved dette Spørsgåmaal.

"Hvor kan du spørge saaledes? Jeg har set ikke bestemt, om jeg tager med."

"Ja jo, du tager med," sagde Marion. "Nu er det Spørsgåmaal, om vi skal have Russert med — eller rettere, om du tager din med, thi jeg tager ingen med. Jeg rejser i min sorte Skjole, saa tager jeg den paa Tirsdag Morgen eller Mandag, naar det nu er, at vi skal rejse, og gaar med den, indtil vi kommer hjem. Naturligvis tager jeg den af, naar jeg skal sove, men det er meget vist, om vi kan faa et Sted at sove. Men en Gang i mit Liv vil jeg rejse uden at være plaget af Bagage."

"Jeg tager min med," sagde Ruth Erskine bestemt. "Nog vil ikke rejse uden at blive plaget af Bagage. Det er en strafelig Tanke at skulle rejse og kun have en Skjole med sig, saa at man er nødt til at gaa med den, enten den passer til Rejset eller ej. Hvaad ler du os, Euriie?"

"Jeg ler os, at Marion Wilbur er den første til at bringe Toilettpørgsmaalaa paa Bane. Der er ingen af os andre, som indtil nu har slæftet dette en Tanke."

Medens nu Samtalen fortæss videre, blev Grøverne og Manshætterne vøffede og svøvede, og Marion lønede sig til en Stol for at tale med sine unge Veninder. Hendes stædige Øvholt i Stolekanten gjorde, at hun altid stod op i Stolen for at sidde.

Hvis disse fire unge Piger havde været Hjælpsøstre, der var opstillede netop for at illustrere Karakterers Ærlighed i Stedet for levende Bæsener af Kød og Blod, visler jeg om, at de høde funde illustreret de forskellige Typer af unge Piger. Der var nu først Ruth Erskine, som boede i sit langeligt udstrakte Hjem, Husets eneste Datter, ja eneste Barn, en ung Pige, som ikke havde andre forestilling om Livet end som et Sted, hvor man har Tiden til sin Raadighed og kan befale alle at gøre, som man behøger. Pengen var noget ganske almindeligt, en Handelsvare, som man ikke slæftede nogen Tanke, hvorfra de kom, men man gav sig ud med begge Hænder og funde saa flere, naar man behøvede det. Og dog var Ruth ikke en Pige uben Karakter, tvertimod, hun havde mange Karakterer; men hidtil var den hidtil til ingen Nød paa ubehagelige Ting. Hun var et Menneske, hvem Dannedsen og de rette Forhold funde have udvillet en i fjorden Akvinde; men denne Udvilling var ikke fet. Ingen trox derfor, at hun var udvillet, det vilde være en dødelig Fortærmedelse mod Madame la Fonte og hendes fine Institut. Hun havde læst og lært meget og faaet første Karakter i alt; men Udvillingen var alligevel ikke fet. Medens jeg skriver dette, kommer jeg til at tanke paa en Stole, hvor der tilbage arbejdes paa en højere Uddannelse og Udvilling end den forstandsmæssige, nemlig Hjælpet, og denne Stoles Veninderne har sagt:

"Hvis en ung Pige har tilbragt tre Aar under mit Tag og gaar herfra som en Alte-Kritiker, er jeg nærmest saa tilfældig som i Jorden af Sora, og jeg maa sige til Herren: „Herre, jeg har maast ikke rogter det Kald, du gav mig."

Saaledes var nu ikke den Stole, hvor Ruth Erskine havde opboldt sig. Hun tilbragte Tiden med en stadijs Jagen og Streben efter intet, og den eneste Fortfel mellem hende og hundred andre af hendes ligesindede var denne, at hun vidste, at hun jogede efter noget forfængeligt, hvorfra hun ogsaa blev anset for at være lørlig, medens hun paa samme Tid førte Strømmen med sig til dette stædige intet, saa at hun snart kom til at indtage den farlige Stilling at blive beundret og misundt paa samme Tid. Hun saa holdt virkelig af hende, og underlig nof, hun vidste det, og i Stedet for at føle sig forværmet overover, sagde hun, at hun funde ikke inde, hvorfra nogen skulde holde af hende. Hendes bæstie Veninde var Euriie Mitchell, hvilket Venstaf ikke var saa markeligt, naar man lagde Mørke til, hvilke Modstænger deres Karakterer var.

Euriie Z. Mitchell var den unge Piges velflængende Navn; men hendes fulde Name Ida fød forstørreligt i hendes egne Tren, hvorimod hun syntes skabt til at bære det lille Navn Euriie. Hun var aldeles Datter af en talrig, godmodig, arbejdsvært, forvirret Famille, som egentlig ikke vidste, hvorfra de hørte til. De kom i Byens fineste Kirke, hvilket i øj for sig var nof til at føre deres Stilling, efter som den almindelige Menighed var, at her kom Byens fineste og fornemste Familier. Men paa Grund af deres maae Pengemidler, maaatte de nojes med en temmelig affides Stol, og dette skulde nof tjene til at stade Stillingen en Del. Det var allerede godt, at de havde Pengen til at betale for den Stol; men lad det være sagt til Dannedens Ere, de havde altid Pengen derfor. De lunde godt have haft Navnet „den tilstædige Familie“, efterom de aldrig funde sig, hvor meget eller hvor lidt de havde at leve af, om de havde Raad til at faa tre nye Dragter om Aaret eller ikke ingen. Om der var Raad til Overdaadighed eller fun de simpleste Nødvendigheder afhæng af Engdomstilstanden i Doktor Mitchell's Distrikt.

Euriie var den mest letfindige og ligegyldige af Familien. Alid hadde de sagt Kæltum paa Bordet, naar den var til at faa, men de kunde ogsaa le og syge over overvært Kød og Kartofler, ja selv om der kom Dage, hvor de intet Kød havde. Svordanum kom var aldeles saa tilfældig, at hun havde tildrabet den ene Tanke, som havde funde hende ved hjælp af hende. Hvorfor ikke tilfældig, at hun havde funde hende ved hjælp af hende?

Jeg trox Ruth tag med, gav de tre meget at tanke paa, medens hun selv mindst af alle forstod det. Hun var sin egen Herre, hun havde ingen Fader at rette sig efter, ingen Møder at børge til Raads. Hun havde tun en Onkel og Tante, som boede der, hvor hendes Barnodomshjem havde været, og hos hvem hun tilbragte sine Ferier, men de var fattige Jol, som arbejdede hardt for Møgen til Asten, og som kom op til Marion kom til en højere Kæst paa Grund af hendes Dannedse og derfor paa ingen Maade vovede at blande sig i hendes Handlinger. Marion var lige saa uathængig paa sin Bis som Ruth paa sin. Ruth gæslede ofte en lille Formue paa en eller anden Dragt for at være noget ganske for sig selv, og for at andre funde Lov til at tage Møgen efter hende. Men der var ingen, som brød sig om at ligne Marion i hendes altid brune eller sorte Skjoler uden nogen som helst Vægt eller Befæstning. Man var enig om, at hun saa godt ud, men tilige var hun forstørreligt "gammedags" i sin Klæderdragt, noget Marion imidlertid kom lo af, naar hun tilfældigvis hørte det. I Virkeligheden havde hun Magten over dem alle, Ruth Erskine medregnet, men denne ikke selv vidste det eller vilde tilstaa det.

Den mesteligt i dette Kæltuer var Elle Hjælp Shipley, markeligt mener jeg, til at befinde sig i dette Bemmelag. Hun var et rigt Hjælps forgudede Kælebarn, den ungste af Børnene, forlaet og forladet, altid til hin sin føde. Elle Billie var igennem, selv om den gav sig Udslag i et to Ugers Øvholt i Chautauqua, og det blot fordi den underlige unge Pige fra Stolen fulde med. Familien Shipley kom ogsaa i Byens fineste Kirke,

og den havde Raad til at føre en af de bedste Stole lige ved Erskines Stol. En anden Ting var det, at alle Familienmedlemmer saaledes kom alle sammen i Kirke, og man burde set ikke andre sig, om man adfællige Søndage i Dragt saa den Shipleyske Stol saa tom.

Men hvorede var det gaet til at føre en af de bedste Stole lige ved Børnslab? Jeg har ikke, at man mener mig i Stand til at fortære menneskelige Venster, ikke Stolevensterslaber. Den er ingen kendt Regel, som kan anvendes paa disse fire Hjælpske Tilsøjeligheder.

Bore fire Veninder havde gaet i Stole sammen, endog Marion Wilbur, der med den ubægelige Energi, som karakteriserede hende, havde vidst at støtte sig i Diplads paa Madame la Fonte Institut, og da Kurset var til Ende, var hun draget med ind i denne Blanding af Karakterer, som falder sig Børnslab. Selv om disse fire Veninder kom i Samme Kæle paa Søndagen, var dog deres Stilling i Stolene forskellige. Tilsjæl har ikke vel mulig. Erskines var de fine, dannede rige Aristokrater, litterært interesserede i den Forstand, at de støtte fjeldne Piger og vidste, hvorfra de var fjeldne. Mitchells havde Venstaf med dem, fordi Doctor Mitchell var deres Husherre, hvilket var set ganske tilfældigt, og sun saa af hans Patienter hørte til samme fine Klaesse. Shipleys var venlige, selfæbelige Mennesker, som følte Piger og Malerier, var med ved Detlef og Selbstaber og vel sendte over alt; men de hørte dog ikke til Erskines Omgangs-fred. Sidst kom Marion, ensom, uden Stilling i Samfundet, undtagen den, hun indtog som en emigrant i det vandseligt Bærelse i den vandseligt Del af Byen; hun var sendt og anerkendt som et Arbejdsmenneske og en god Husherre.

Og disse fire forskellige Veninder fulde rejse til Chautauqua Mandag den 2. August 1875.

II.

Det omstredte Spørsgåmaal

Praesterne Dennis og Garrison mødtes paa Hjørnet af Howard- og Clintonsgade og standede for at tale sammen. De var Praester ved sin Menighed, Pastor Dennis ved Byens fineste Kirke og Pastor Garrison ved sin Tilstedsunder.

"Jeg hører, at Deres Kirke bliver reprosideret ved det kommandende Chautauqua Møde," sagde Pastor Garrison til sin Kollega.

"Det er en af deres Skulder.

"Saadanne Representerer!" sagde han. "Hvis hele Menigheden var blevet prævet, ville det have været umuligt at gøre et merfæliger Balz. Jeg vilde derimod ønske, at vi havde nogle troende og gode Arbejdere fra de forskellige Menigheder."

Pastor Dennis trædte Stolens.

"Saadanne Representerer!" sagde han. "Hvis hele Menigheden var blevet prævet, ville det have været umuligt at gøre et merfæliger Balz. Jeg vilde derimod ønske, at vi havde nogle troende og gode Arbejdere fra de forskellige Menigheder."

"Men harer da ikke Drøgen Erskine til Deres Menighedsforsamfund?"

"Angen af dem er troende og heller ikke Medlemmer af noget Menighedsforsamfund, ligesom de ikke har mindste Interesse af Møderne, de rejser blot derhen for Venstaf Skuld og ikke for noget andet."

"Men De vil maast blive støttet, naar de har faaet i Et.

"Jeg trænger ikke til dem paa min Søndagsstol," sagde Pastor Dennis. "Jeg vilde ikke give en Dre, om jeg faa funde hundrede af den Stags Arbejdere; thi de gør Sagene mere Stolde end Gavn. Jeg tager min Søndagsstolarbejder, som har en levende Fortælling af de dyreløste Sjæles Værdi og et underligt Enstede om at se dem høre Herren til. Alt andet Søndagsstolarbejder er svært."

Pastor Dennis saa betenklig ud.

"Jeg er bange for, at vi har saa saadanne Idealer," sagde han til Sidst, "men jeg giver Dem Ret i, at vi vilde blive legemlig og aandeligt fortrækket fra venstre side til venstre side, om vi har hørt om de forståede og forståede, og hvis alle Mennesker var omvendt, vilde jeg stemme for dem. Verdens Børn rejser til disse Møder i deres Kælestol, og der er ikke en af dem der er forståede og forståede."

"Jeg er bange for, at vi har saa saadanne Idealer," sagde han til Sidst, "men jeg giver Dem Ret i, at vi vilde blive legemlig og aandeligt fortrækket fra venstre side til venstre side, om vi har hørt om de forståede og forståede, og hvis alle Mennesker var omvendt, vilde jeg stemme for dem. Verdens Børn rejser til disse Møder i deres Kælestol, og der er ikke en af dem der er forståede og forståede."

"Jeg er bange for, at vi har saa saadanne Idealer," sagde han til Sidst, "men jeg giver Dem Ret i, at vi vilde blive legemlig og aandeligt fortrækket fra venstre side til venstre side, om vi har hørt om de forståede og forståede, og hvis alle Mennesker var omvendt, vilde jeg stemme for dem. Verdens Børn rejser til disse Møder i deres Kælestol, og der er ikke en af dem der er forståede og forståede."

"Jeg er bange for, at vi har saa saadanne Idealer," sagde han til Sidst, "men jeg giver Dem Ret i, at vi vilde blive legemlig og aandeligt fortrækket fra venstre side til venstre side, om vi har hørt om de forståede og forståede, og hvis alle Mennesker var omvendt, vilde jeg stemme for dem. Verdens Børn rejser til disse Møder i deres Kælestol, og der er ikke en af dem der er forståede og forståede."